

[Knud Lind]

testang til flere pædagogiske arbejdspladser. Fremskridtspartiet mener, at det stadig må være den enkelte kommunalbestyrelse, der skønner, hvilket antal pladser der er nødvendigt. Jeg mener også, at det kommunale selvstyre vil lide et knæk, og jeg synes, det sidste, man kommer med, er en skærpelse – dette, at man ønsker at føre retssag imod dem, man selv har valgt.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Så er det vist på tide, at der er nogle, der er lidt venlige mod dette forslag, og det vil jeg så starte med at være. Vi vil meget gerne støtte forslaget, og vi vil meget gerne arbejde sammen med VS om det i udvalget, få mange flere oplysninger frem, end det desværre hidtil har kunnet lade sig gøre under udvalgsarbejdet herinde.

Noget er det dog lykkedes, og jeg skal takke VS for det meget fyldige materiale, der følger med dels i bemærkningerne, dels i bilagene. Jeg skal yderligere sige tak, fordi I også har pointeret, at andre end I selv har arbejdet meget hårdt med denne sag.

Når det er sagt, vil jeg også kaste mig lidt ud i nogle af de ting, der er blevet sagt heroppefra. Jeg forstod på socialministeren, at kommunernes ret til at bygge eller lade være ikke på nogen måde skal anfægtes. Jeg håber, jeg har forstået ret, for hvis jeg har det, må det betyde, at man ikke herindefra kan sige til kommunen: nu må I altså ikke bygge mere, for vi skal spare. Ellers er der i hvert fald slet ikke nogen ræson i tingene, hvis den kommunale ret til at bygge eller lade være skal være fastslået.

Vi er nogle, der har arbejdet meget hårdt med dette i udvalget, både socialudvalget og ikke mindst arbejdsmarkedsudvalget. Der er stillet et utal af spørgsmål på dette område; flere af dem har vi ikke modtaget svar på, fordi man ikke har kunnet svare på dem. Vi har arbejdet så hårdt med det, at jeg på et tidspunkt spurgte justitsministeriets lovkontor, hvad ordet »skal« betyder i lovgivningen. Jeg fik det svar, at det sandelig kommer an på, i hvilken forbindelse det står. I denne forbindelse skal det altså opfattes som en programerklæring, men i andre forbindelser skal det opfattes som noget, man skal. F. eks. »skal« man ifølge skattelovgivningen betale skat, og det er der vel ingen, der anfægter; vi

betaler trofast alle sammen, og gør vi det ikke, får vi en bøde. Men når kommunerne ikke opfylder det, der står i loven – for det står jo i loven, til trods for at man nu vil have det præciseret yderligere, at kommunerne skal oprette det nødvendige antal daginstitutioner – så betyder det altså ikke, at det »skal« man, og det betyder ikke, at man kan pålægges bøder, fordi man ikke overholder loven. Det vil altså sige, at loven bliver brugt på den måde, at når det er noget, der skal hive penge hjem fra almindelige mennesker, skal loven overholdes, ellers får man bøde, og når det er noget, kommunen skal gøre for at afhjælpe situationen for andre almindelige mennesker, sker der ikke noget. Det synes jeg var et af de værste svar, jeg nogen sinde har fået herinde, men jeg er overbevist om, at det er rigtigt, for jeg ved da godt, at dette samfund fungerer på den måde. Jeg synes, det skal med, at man altså også kan komme ud for den slags.

Når jeg nu er her, vil jeg stille socialministeren et spørgsmål: når kommunerne selv skal have ret til at bygge eller lade være – hvad jeg håber er rigtigt – hvordan kan andre ministerier så lave andre bestemmelser? Her tænker jeg ikke mindst på børnepasningscirkulæret. Der er lavet et børnepasningscirkulære, angiveligt med det for øje, at kommunerne skulle presses til at bygge flere daginstitutioner; det har arbejdsministeren sagt masser af gange fra denne talerstol. Der er overhovedet ikke noget belæg for, at der er bygget én eneste institution, siden det børnepasningscirkulære er kommet, men ikke desto mindre er det det, der bliver sagt. Når det nu er fuldstændig op til kommunerne, om de vil bygge eller lade være, hvordan i alverden kan andre ministerier så lave ordninger, som gør, at folk får frataget deres arbejdsløshedsunderstøttelse, fordi kommunen ikke opfylder sine forpligtelser?

Dette også være sagt til fru Agnete Laustsen, som sagde, at det konservative folkeparti bestemt ikke kunne gå ind for, at de mennesker, der ikke kunne få passet deres børn, kunne få hjælp fra kommunen. Ja men det ligger i sagens natur, at der er nogen, der betaler i dag: det er den enkelte, der betaler. Det, der ellers skulle være noget kollektivt, er altså blevet til noget individuelt: den enkelte må betale for kommunens forsømmelser. Derfor synes jeg, det var helt fint, hvis vi